

Tas ir patiess, vai ne? Tad kam vēl ir nozīme?

Elders Nīls L. Andersens
no Septiņdesmito prezidija

Mūsu pārliecība par Glābēju un Viņa pēdējo dienu darbu kļūst kā spēcīga lupa, caur kuru mēs spriežam par visu pārējo.

Mana tēma šodien ir par kaut ko, ko prezidents Hinklijs teica vispārējā konferencē 1973. gada aprīlī.

Es biju tikko kā atgriezies mājās no misijas. Likās, ka priekšā ir tik daudz kā. Vai es spēšu pastāvīgi veikt pareizās izvēles savas dzīves laikā?

Tad Elders Gordons B. Hinklijs runāja par tikšanos ar kādu jaunu flotes virsnieku no Āzijas. Virsnieks nebija kristietis, taču apmācību laikā Savienotajās Valstīs viņš bija uzzinājis par Baznīcu un tika kristīts. Tagad viņš gatavojās atgriezties uz savu dzimto zemi.

Prezidents Hinklijs virsniekam teica: „Jūsu ļaudis nav kristieši. Kas notiks, kad tu atgriezīsies mājās kā kristietis, un jo īpaši kā kristietis mormonis?”

Virsnieka seja nomācās, un viņš atbildēja: „Mana ģimene būs vīlusies. . . . Attiecībā uz manu nākotni un karjeru man var tikt slēgtas visas iespējas.”

Prezidents Hinklijs jautāja: „Vai tu vēlies maksāt tik lielu cenu par evaņģēliju?”

Viņa tumšās acis kļūstot miklām no asarām, viņš atbildēja ar jautājumu: „Tas ir patiess, vai ne?” Prezidents Hinklijs atbildēja: „Jā, tas ir patiess.” Uz ko virsnieks atbildēja: „Tad kam vēl ir nozīme?”¹

Gadu gaitā es esmu domājis par šiem vārdiem: „Tas ir patiess, vai ne? Tad kam vēl ir nozīme?” Šie jautājumi ir man palīdzējuši aplūkot sarežģītas lietas atbilstošā perspektīvā.

Mērķis, kura labā mēs darbojamies, ir patiess. Mēs cienām mūsu draugu un kaimiņu ticību. Mēs visi esam Dieva dēli un meitas. Mēs varam daudz ko mācīties no citiem vīriešiem un sievietēm, kam ir ticība un labestība, kā mums to tik labi mācīja prezidents Fausts.

Mēs zinām, ka Jēzus ir Kristus. Viņš ir augšāmcēlies. Mūsdienās caur pravieti Džozefu Smitu ir atjaunota Dieva priesterība. Mums ir Svētā Gara dāvana. Mormona Grāmata ir tas, par ko mēs to uzskatām. Tempļa apsolījumi ir droši. Pats Kungs ir paziņojis, ka Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas unikālajai un īpašajai misijai ir „būt par gaismu pasaulei,” un „būt par vēstnesi [Viņa] priekšā”², evaņģēlijam veļoties „līdz zemes galiem.”³

Tas ir patiess, vai ne? Tad kam vēl ir nozīme?

Protams, mums visiem, *ir* citas lietas, kam ir nozīme. Kad es dzirdēju prezidentu Hinkliju runājam, kad biju 21 gadu vecs, man bija jābūt nopietnam attiecībām uz savām studijām;

man bija vajadzīgs darbs, lai varētu mācīties; kaut kā man vajadzēja pārliecināt kādu īpašu jaunu sievieti, lai viņa ar mani precētos, un es piedalījos citos vērtīgos pasākumos.

Kā lai mēs atrodam savu ceļu caur daudzajām lietām, kam ir nozīme? Mēs vienkāršojam un attīrām savu perspektīvu. Dažas lietas ir sliktas un no tām jāizvairās, dažas lietas ir jaukas, dažas lietas ir svarīgas, un dažas lietas ir absolūti būtiskas. Glābējs teica: „Šī ir mūžīgā dzīvība, ka viņi atzīst Tevi, vienīgo patieso Dievu, un to, ko Tu esi sūtījis, Jēzu Kristu.”⁴

Ticība nav tikai sajūta, tas ir lēmums. Ar lūgšanu, studijām, paklausību un derībām mēs ceļam un stiprinām savu ticību. Mūsu pārliecība par Glābēju un Viņa pēdējo dienu darbu kļūst kā spēcīga lupa, caur kuru mēs spriežam par visu pārējo. Tad, nonākot dzīves pārbaudījumos, kā to paskaidroja elders Oukss, mums ir spēks iet pa pareizo ceļu.

Prezidents Hinklijs to pateica šādi: „Kad cilvēku motivē liela un spēcīga pārliecība par patiesību, tad tas sevi disciplinē nevis dēļ Baznīcas prasībām, bet dēļ zināšanām, kas ir viņa sirdī.”⁵

Vai mūs pietiekami motivē liela un spēcīga pārliecība par patiesību? Vai mūsu izvēles atspoguļo šo motivāciju? Vai mēs kļūstam par tiem, par kuriem mēs vēlamies kļūt? Tad kam vēl ir nozīme?

Mēs zinām to, kas ir pareizs. Pirms dažiem gadiem manas sieva, Kate, bija kopā ar mūsu mazbērniem, kamēr to vecāki bija prom. Mūsu četrgadīgais mazdēls stipri pagrūda savu mazo brāli. Pēc raudošā bērna mierināšanas viņas pievērsās četrgadīgajam un uzmanīgi vaicāja: „Kādēļ tu pagrūdi savu mazo brāli?” Viņš palūkojās uz savu vecomāti un atbildēja: „Omam, man žēl, es pazaudēju savu „Izvēlies pareizo” gredzenu.” Mums jābūt uzmanīgiem, jo atrunas var kavēt mūsu progresu.

Liela un spēcīga pārliecība par patiesību atrodama Pēdējo Dienu Svēto sirdīs tautās visā pasaulē. Šis ticības spēks virza valstības darbu uz priekšu.

Pirms daudziem gadiem mēs ar sievu stāvējām blakus kādai drosmīgai mātai Francijā, kad viņas vīrs, kam bija tikai ap 30 gadus vecs, aizgāja mūžībā. Atbildība taisnīgi mācīt un vadīt viņas četrus bērnus vienatnē šķita nomācoša. Tomēr pēc 16 gadiem viņas trīs dēli bija atgriezušies no misijām un viņas meita bija saistīta templī.

Es pazīstu brāli Brazīlijā, kurš pievienojās Baznīcai, kad tam bija 16 gadi, vienīgais Baznīcas loceklis savā ģimenē. Kad bija laiks viņa misijai, viņa vecāki iebilda. Viņš no tiem nesaņēma nekādas ziņas misijas laikā, un atgriezās mājās pie sava bīskapa. Stāstam tomēr bija laimīgas beigas, jo tagad viņam ir brīnišķīga ģimene, viņš strādā par zobārstu, un viņa vecāki vēlas, lai viņš varētu ieinteresēt savus brāļus par Baznīcu.

Es pazīstu brāli Latīņamerikas zemē, kurš pēc savām kristībām nolēma, ka viņš ne tikai godīgi maksās desmito tiesu, bet arī pilnībā maksās savus nodokļus, ko viņa konkurenti nedarīja. Tas Kungs viņu svētīja par viņa godīgumu.

Daudzi upuri tiek veikti nemanāmi: atgriezušies misionāri neatliek atbildību atrast savu mūžīgo dzīvesbiedru; taisnīgas sievietes, kas vēlas bērnus, un velta savu dzīvi, lai audzinātu tos mīlestībā un patiesībā; ģimenes, kas rūpīgi ierobežo plašsaziņas līdzekļu un

interneta ietekmi, kas var aptraipīt to garus; vīri un sievas, kas atrod vairāk laika, lai būtu kopā templī.

Arī bērni var attīstīt šo ticības lupu. Es nesēn satīku jauniešus Seulā, Korejā, kuri dēļ aizņemtā mācību grafika pārnāk mājās katru vakaru ļoti vēlu, tomēr apmeklē rīta semināru 6-os no rīta piecas dienas nedēļā. Es pazīstu 8 gadus vecu beisbola spēlētāju, komandas zvaigzni, kurš pats paskaidroja savam trenerim, ka viņš nevarēs piedalīties finālspēlē, jo tā bija plānota svētdienā.

Daudzas no mūsu klusajām dziļas ticības rīcībām ir zināmas vienīgi Dievam. Taču tās tiek pierakstītas debesīs. Tas ir patiesi, vai ne? Tad kam vēl ir nozīme?

Glābējs teica: „Dzēnieties papriekš pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības, tad jums visas šīs lietas taps piemestas.”⁶

Es liecinu, ka tā ir patiesība, un ka tam ir nozīme, Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. “It’s True, Isn’t It?” *Tambuli*, 1993. g. okt., 4; skat. „The True Strength of the Church,” *Ensign*, 1973. g. jūl., 48.

2. M&D 45:9.

3. M&D 65:2.

4. Jāņa 17:3.

5. *Tambuli*, 1993. g. okt., 4.

6. Mateja 6:33.